

Arrest

nr. 86 830 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ECTORS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Zamav-Yurt, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Sinds november 2006 bent u traditioneel en later eveneens officieel gehuwd met E. S. {...} (O.V. xxxxxxxx) met wie u twee kinderen heeft, E. {...} Ansar en Askhab. Zij verblijven allen in België.

In 2000 verdwenen de oom en vader van uw man. Hierna kende uw man problemen. Op 13 of 14 november 2006 werd uw man meegenomen door militairen die een bekentenis van hem wilden dat hij rebellen hielp. Uw man werd enkele uren later vrijgelaten.

Op 25 februari 2011 werd uw schoonbroer, die strijder was, vermoord door de autoriteiten waarna uw man diezelfde nacht werd ondervraagd. Uw man vertrok vervolgens naar een nicht die in Chamav-Yurt woonde om daar tot aan jullie vlucht te verblijven. Tijdens deze onderduikperiode vielen de autoriteiten geregeld bij uw thuis binnen en stelden u vragen over de verblijfplaats van uw man. Op 29 maart 2012 vertrok u vervolgens met uw man en kinderen via Oekraïne naar België per auto. U kwam hier aan op 3 april 2012 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas leggen jullie de volgende documenten neer: het rijbewijs van uw man, geboorteaktes van uw kinderen, drie internetartikels betreffende uw schoonvader, uw schoonbroer en de oom van uw man. Na uw interview werden uw huwelijksakte, geboorteakte en de geboorteaktes van uw man en schoonvader, alsook een kopie van het paspoort van uw schoonvader en een kopie van het binnenlands paspoort van uw schoonbroer, op het Commissariaat-generaal afgegeven.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, E. S. {...} (O.V. xxxxxxxx). (CGVS vrouw p. 12) In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen met de autoriteiten naar aanleiding van de activiteiten van uw broer, en in het verlengde hiervan uw vader en oom. Het Commissariaat-generaal verklaart de recente feiten in uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst kwamen uw verklaringen met betrekking tot verschillende asielincidenten hoegenaamd niet overeen met de verklaringen van uw vrouw, S. Z. {...} (O.V. xxxxxxxx). Vooreerst bleken er enkele tegenstrijdigheden te zijn met betrekking tot uw ondervraging na de dood van uw broer op 25 februari 2011. Zo verklaarde u dat uw vrouw, toen u van thuis werd meegenomen, niet aanwezig was. (CGVS man p. 24) U stelt dat zij bij haar moeder was en dat zij de volgende morgen, op 26 februari 2011 naar huis kwam aangezien ze niet 's nachts met de kinderen kon reizen. (CGVS man p. 24) Uw vrouw stelt echter dat zij wel thuis was op het moment dat ze binnenvielen bij jullie thuis. (CGVS vrouw p. 8) Zij verklaart dat jullie aan het slapen waren toen ze langskwamen waarna zij weergeeft wat er op dat moment gebeurde. (CGVS vrouw p. 8) Geconfronteerd met dit opmerkelijk verschil in verklaringen stelt uw vrouw plots dat zij inderdaad bij haar moeder was en dat zij in die nacht naar huis vertrok nadat zij op de hoogte gebracht werd. (CGVS vrouw p. 8) Zij zou een uur na het telefoongesprek vertrokken zijn en rond vier uur 's morgens thuis gekomen zijn. (CGVS vrouw p. 9) Het Commissariaat-generaal kan deze verklaring hoegenaamd niet aanvaarden aangezien deze tegenstrijdigheid betrekking heeft op een fundamenteel element van uw asielrelaas, namelijk de ondervraging na de dood van uw broer en tevens uw laatste persoonlijk gebeurtenis waarna u onderdook. Uw vrouw werd immers duidelijk gevraagd of zij aanwezig was toen de autoriteiten binnenvielen waarop zij positief antwoordde. Daarenboven gaf zij in haar voorafgaande verklaringen de indruk dat zij inderdaad aanwezig was bij jullie thuis. Na confrontatie stelt zij echter haar verhaal bij maar haar verklaringen kunnen het Commissariaat-generaal niet overtuigen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat echtgenoten weten of hun wederhelft al dan niet aanwezig was bij een dergelijk belangrijk asielincident. Deze discrepantie met betrekking tot uw ondervraging in de nacht van 25 op 26 februari 2011 ondermijnt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielincidenten op ernstige wijze.

Daarenboven bleken met betrekking tot jullie communicatie tijdens uw onderduik in Chamav-Yurt, jullie verklaringen op ernstige wijze uiteen te lopen. Zo verklaart u dat u in deze periode geen telefonisch contact had met uw vrouw. (CGVS man p. 26) Uw vrouw stelt echter dat jullie wel telefonisch contact hadden. (CGVS vrouw p. 9) Ter verklaring van deze ongerijmdheid stelt uw vrouw dat zij met uw nicht belde en als u aanwezig was dan gaf deze nicht u de telefoon door. (CGVS vrouw p. 9)

Vervolgens bleek u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal een ondervraging in de zomer van 2007 te vermelden waarbij u, toen uw vrouw thuis was, werd meegenomen door de autoriteiten gedurende een aantal uur. (CGVS man p. 31) U werd daarbij geslagen. (CGVS man p. 19 en 32) Opmerkelijk genoeg werd aan uw vrouw gevraagd of u tussen de door haar reeds vertelde incidenten van uw ondervraging in november 2006 en de dood van uw broer in februari 2011, nog werd meegenomen waarop zij in het algemeen stelt dat dergelijke zaken gebeurden maar dat zij de data en dagen niet kan herinneren. (CGVS vrouw p. 10) Zij kan vervolgens niet verklaren over welk incident u het heeft. (CGVS vrouw p. 10) Deze ongerijmdheden, incoherenties en omissies doen het Commissariaat-generaal verder twifelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielincidenten. Het Commissariaat-generaal verwacht immers van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven dat ze eensluidende verklaringen afleggen over wezenlijke elementen in hun relaas. Zo mag er verwacht worden dat echtgenoten weten of ze telefonisch contact hadden tijdens een onderduikperiode, omwille van de indringende en onzekere aard die een dergelijke situatie met zich meebrengt. Ook over een aanhouding waarbij uw vrouw aanwezig was, kan verwacht worden dat zij deze zich concreet herinnert, indien deze effectief heeft plaatsgevonden. Bijgevolg ondermijnen deze tegenstrijdige verklaringen betreffende verscheidene kernincidenten van uw asielrelaas uw geloofwaardigheid.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw vrouw onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot de problemen na uw onderduik. Zo kan zij niet situeren wanneer de autoriteiten bij jullie thuiskwamen tijdens de periode dat u ondergedoken leefde. (CGVS vrouw p. 11) Zij stelt vaag dat het vaak was. (CGVS vrouw p. 11) Of er na jullie vlucht nog iets is voorgevallen betreffende jullie asielproblemen weet zij niet te zeggen. (CGVS vrouw p. 12) Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan concrete informatie van uw vrouw betreffende jullie asielproblemen. Het is immers onaannemelijk dat uw vrouw dergelijk beperkte informatie heeft over kernelementen van uw asielrelaas, en daarenboven elementaire zaken zoals de data van de verschillende invallen bij jullie thuis na uw onderduik. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten derde wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot zijn asielproblemen, hetgeen u nagelaten heeft. Zo weet u niet of er nog iets is gebeurd na uw vertrek uit België. (CGVS man p. 34) U weet niet of de autoriteiten nog zijn binnengevallen, bijvoorbeeld bij uw moeder, aangezien u geen contact heeft met uw familie. (CGVS man p. 34) U heeft niets gehoord over mogelijke invallen bij uw burens, kennissen en vrienden. (CGVS man p. 34) U verklaart geen contact meer gehad te hebben met uw familie aangezien u geen mogelijkheid zou hebben om dit te doen, het kost namelijk veel geld. (CGVS man p. 5) Zo heeft u niemand gebeld, niemand gecontacteerd van uw familie. (CGVS man p. 34) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. In casu blijkt u niet gebeld te hebben aangezien u daar de mogelijkheid niet toe had. Echter, er zijn nog vele andere, en goedkopere, communicatiemogelijkheden om contact op te nemen met uw familie buiten telefonische gesprekken, waardoor u op die manier zicht kon krijgen op de evolutie van uw problemen. Uw klaarblijkelijke en onaantoonbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot uw handelingen en de handelingen van uw vrouw die niet in overeenstemming zijn met uw verklaarde vrees. Vooreerst verklaarde u in het begin van uw interview op het Commissariaat-generaal dat u gewerkt hebt, zij het officieus, op een bouwwerf te Gudermes tot de zomer van 2011. (CGVS man p. 7) U verklaart vervolgens echter dat u, na de ondervraging en moord op uw broer van 1 maart 2011 ondergedoken leefde bij uw nicht. (CGVS man p. 4) Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u in die onderduikperiode nog gewerkt zou hebben op een bouwwerf stelt u dat u niet meer gewerkt hebt na de moord op uw broer, en dat u zich misschien vergist heeft. (CGVS man p. 34) Vervolgens is

het eveneens opmerkelijk dat uw vrouw en kinderen u één- of tweemaal per maand kwamen bezoeken toen u ondergedoken leefde in Chamav-Yurt, temeer gezien uw vrouw verklaarde dat jullie huis permanent bewaakt en in het oog gehouden werd door de autoriteiten. (CGVS man p. 26 en CGVS vrouw p. 11) Geconfronteerd met het feit dat het bijgevolg bijzonder ondoordacht en risicovol is om enkele keren per maand naar uw onderduikadres te reizen, stelt uw vrouw dat het heel gevaarlijk was, dat ze niemand vertelde over het bezoek en dat er na een week van permanente bewaking nadien niet meer elke nacht bewaakt werd. (CGVS vrouw p. 12) Tot slot is het eveneens opmerkelijk dat uw gezin meer dan één jaar (u dook onder op 1 maart 2011, op 29 maart 2012 verlieten jullie het land) niet onderdook en thuis bleef wonen, gelet op de vele invallen bij u thuis en het risico dat uw gezin hierdoor liep. (CGVS man p. 4 en 13; CGVS vrouw, p.11,12) Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen bij de desbetreffende handelingen en houding van u en uw gezinsleden. Gezien de door u verklaarde ernst van de situatie is her vooreerst weinig aannemelijk dat u nog zou werken in de periode dat u ondergedoken leefde. U loopt hierbij een onmiskenbaar risico om ontdekt of verklikt te worden. Daarenboven is het bijzonder onaannemelijk dat uw vrouw en kinderen u op dergelijke regelmatige basis komen bezoeken tijdens deze onderduikperiode, temeer uw huis in het oog gehouden werd door de autoriteiten. Wederom is de kans op het vinden van uw onderduikadres, met nefaste gevolgen van dien, reëel hetgeen het Commissariaat-generaal doet twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielincidenten. Zo mag er redelijkerwijze verwacht worden dat een asielzoeker, die op intensieve wijze gezocht wordt, waarvan de regelmatige invallen bij uw thuis een bewijs zijn en wiens leven op het spel staat, alles in het werk stelt om zijn relatief veilig onderduikadres verborgen te houden voor zijn belagers. Regelmatige bezoeken van uw familie, terwijl uw huis bewaakt werd, en werken op een bouwwerf stroken bijgevolg niet met deze verwachting hetgeen ernstig doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Ten vijfde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute en paspoorten niet. Zo verklaart u met uw binnenlands paspoort gereisd te hebben, zonder visum of zonder dat er valse documenten gebruikt werden. (CGVS man p.9 en 10) Ook werd u niet persoonlijk gecontroleerd, u moest geen documenten laten zien of er werden u geen vragen gesteld. (CGVS man p. 14) U stelt dat de chauffeur ergens uitstapte en iets deed, u weet niet wat, waarna u de grens kon oversteken. (CGVS man p. 14 en 15) Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige vorm van persoonlijke controle en zonder de vereiste documenten de grens van de Schengen-zone illegaal bent overgestoken. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Na confrontatie met deze zware controles stelt u dat u niet weet hoe dit gebeurde en dat het niet de eerste keer was voor uw chauffeur. (CGVS man p. 16) Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u er geen had, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt ondersteund door het feit dat jullie jullie interne paspoorten niet voorleggen. U en uw vrouw verklaren dat jullie deze documenten vergeten waren terug te vragen na aankomst in België. (CGVS man p. 9 en CGVS vrouw p. 4) Het Commissariaat-generaal twijfelt echter aan uw verklaring betreffende uw binnenlandse paspoorten. Men mag in alle redelijkheid aannemen dat reizigers tijdens hun reis bijzondere aandacht hebben voor deze cruciale documenten temeer in het geval van asielzoekers voor wie deze documenten van uitermate groot belang zijn.

Daarenboven kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS man p. 14) U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS man p. 14 en 16). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Tot slot kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw rijbewijs, huwelijksakte, geboorteakte en de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk de internetartikels, de geboorteakte en kopie van het paspoort van uw vader, evenals de kopie van het binnenlands paspoort van uw broer, zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen aangezien zij enkel de identiteit van en informatie over deze personen weergeeft. Echter, noch deze documenten,

noch de internetartikels waarin u niet vermeld wordt, zijn een bewijs van de actuele problemen die u zelf verklaarde gekend te hebben in uw thuisland. (CGVS man p. 12) De problemen die uw vader, oom en broer gekend hebben worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Echter, doordat geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde persoonlijke problemen, en aangezien er vermoedens bestaan dat uw recent verblijf en tijdstip van vlucht niet overeen komen met uw verklaringen, volstaan de problemen van uw familie niet voor een gegronde en actuele vrees in uw hoofde.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, S.E. {...}, wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 98.980. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 86 829 van 4 september 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan S.E. {...}. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 52 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van de internationale conventie inzake het statuut van de vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol inzake het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967, van de rechten van verdediging, de motiveringsplicht en het zekerheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

"II. MIDDELEN TEGEN DE BESTREDEN BESLISSING

1. Betreffende de ondervraging tijdens de zomer van 2007 Verzoeker werd in de zomer van 2007 meegenomen, ondervraagd en geslagen door de autoriteiten en dit gedurende een aantal uur. De vrouw van verzoeker werd gehoord over de verschillende incidenten van haar man met de autoriteiten. Zij heeft hierover uitleg verschaft. Vervolgens vraagt het commissariaat haar of verzoeker, tussen de door

haar reeds vertelde incidenten van de ondervraging van verzoeker in november 2006 en de dood van de broer van verzoeker in februari 2011, nog werd meegenomen. De vrouw van verzoeker heeft geantwoord dat dergelijke zaken gebeurden maar dat zij de exacte data en dagen niet kan herinneren. De commissaris vervolgt dat mevrouw vervolgens niet kan verklaren over welk incident verzoeker het heeft en dat deze ongerijmdheden, inconsistenties en omissies doen twijfelen aan de ernst en geloofwaardigheid van de asieline incidenten. De commissaris gaat hier voorbij aan het feit dat verzoeker in zijn thuisland verschillende malen opgepakt geweest is en hij hierbij ook meermaals en op diverse wijzen mishandeld werd. Dat de echtgenote van verzoeker deze incidenten na verloop van tijd niet exact in de tijd kan plaatsen kan haar niet verweten worden. Wanneer een persoon wel vaker opgepakt is geweest en hierbij wel vaker geslagen werd, is het niet ongevoelen dat men niet exact weet over welk incident haar echtgenoot het heeft gehad. 3.

2. Betreffende de problemen na het onderduiken te Dagestan De commissaris stelt dat de vrouw van verzoeker onaannemelijk vaag bleef m.b.t. de problemen na het onderduiken van verzoeker. Zij kan volgens de commissaris niet situeren wanneer de autoriteiten bij het huis van verzoeker langskwamen tijdens de onderduikperiode van verzoeker. Zij stelt volgens de commissaris vaag dat het vaak was. Verzoeker heeft iets meer dan een jaar ondergedoken geleefd. De vrouw van verzoeker heeft gezegd dat de autoriteiten vaak langskwamen. Het is begrijpelijk dat wanneer zij tijdens deze periode en in het verdere verleden vaak/regelmatig zulke bezoeken kreeg, dat zij de exacte tijdstippen niet kan reconstrueren. Volgens de commissaris wordt de geloofwaardigheid van de asielp Problemen van verzoeker aangetast doordat de vrouw van verzoeker gebrekkige concrete informatie m.b.t. de asielp Problemen kan voorleggen. De commissaris had aan mevrouw gevraagd of er na de vlucht nog iets was voorgevallen m.b.t. hun asielp Problemen. Beide echtgenoten hebben tijdens het gehoor meermaals aangegeven dat enkel de mannelijke leden van de familie door de autoriteiten werden meegenomen, mishandeld, vermoord etc. en dat de vrouwelijke familieleden relatief met rust gelaten werden. De echtgenote van verzoeker kreeg dan wel 'bezoek' van de autoriteiten, maar dit was telkens om te vragen waar haar man was. Zij werd ook niet meegenomen, ondervraagd en mishandeld zoals verzoeker. Verzoeker heeft geen, directe mannelijke familieleden meer. Zij zijn ofwel vermist/vermoord(?) ofwel vermoord. De echtgenote van verzoeker heeft tijdens het gehoor duidelijk de vraag gesteld welke problemen i.v.m. hun asielaanvraag zouden er zich dan nog voorgedaan moeten hebben, wat een begrijpelijke reactie is.

3. Betreffende het bezoek van de vrouw van verzoeker tijdens zijn onderduikperiode De vrouw van verzoeker kwam hem 1 à 2 keer per maand bezoeken op zijn onderduikadres. De commissaris oordeelt dat deze bezoeken ondoordacht en risicovol zijn aangezien hun huis permanent bewaakt en in het oog gehouden werd door de autoriteiten. De commissaris gaat hier uit de bocht. Hij blijft voortbouwen op de redenering dat het huis van verzoeker constant bewaakt werd terwijl de vrouw van verzoeker heeft verklaard, zoals de commissaris zelf verder aanhaalt, dat er na een week van permanente bewaking niet meer elke nacht bewaakt werd. De maandelijkse bezoeken aan verzoeker waren gevaarlijk, maar de vrouw nam voldoende voorzorgen. Zo vertelde zij niemand over het bezoek aan haar man.

4. Betreffende het niet onderduiken van het gezin van verzoeker De commissaris stelt zich vragen over het feit dat het gezin van verzoeker niet onderdook. Verzoeker en zijn vrouw hebben meermaals verklaard dat enkel de mannelijke familieleden werden meegenomen door de autoriteiten. Dit blijkt ook uit de feiten. Tijdens de onderduikperiode van verzoeker zijn de autoriteiten verschillende malen binnen gevallen in hun huis. De vrouw van verzoeker werd hierbij niet opgepakt. De autoriteiten zochten verzoeker en vroegen enkel naar hem.

5. Betreffende de documenten die verzoeker voorleest Verzoeker heeft internetartikel, de geboorteakte en kopie van het paspoort van zijn vader en een kopie van het binnenlands paspoort van zijn broer bijgebracht. De commissaris stelt dat deze documenten enkel de identiteit en informatie over deze personen weergeeft, dat de internetartikels geen bewijs zijn van de actuele problemen van verzoeker in zijn thuisland. 4. Evenwel stelt de commissaris expliciet dat de problemen die de vader, oom en broer gekend hebben niet in twijfel worden getrokken. Er wordt tevens aangehaald dat verzoeker niet wordt vermeld in deze documenten. De eerstgenoemde documenten staven inderdaad enkel de identiteit van de desbetreffende familieleden van verzoeker. Uiteraard komt verzoekers' naam hierop niet voor. De internetartikels handelen over de verdwijning en moord op zijn familieleden. De artikels zijn geen diepgaande onderzoeksjournalistiek. Het zijn korte artikels die het tragische fatum van deze personen weergeven. Het is geen artikel over de familieband tussen verzoeker en deze personen en tracht niet het relaas van de familie en haar problemen weer te geven. Het niet vermeld zijn van de naam van verzoeker in deze documenten/internetartikels is van geen belang daar de commissaris zelf heeft aangegeven dat hij de problemen die zijn mannelijke familieleden gekend hebben niet in twijfel trekt, Bovendien blaast de commissaris warm en koud tegelijk. Enerzijds trekt hij de problemen die zijn mannelijke familieleden gekend hebben niet in twijfel Anderzijds stelt hij dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde persoonlijke problemen en dat de problemen van de familie

van verzoeker niet volstaan voor een gegronde en actuele vrees in hoofde van verzoeker... en dat terwijl alle mannelijke familieleden van verzoeker ofwel vermist (lees waarschijnlijk vermoord) of met zekerheid vermoord zijn.

6. Betreffende het ontbreken van een reëel risico op ernstige schade De commissaris geeft aan dat tegenwoordig de ordediensten Tsjetsjeense strijders bestrijden met gerichte zoekacties, waarbij geweld niet geschuwd wordt. De situatie in Tsjetsjenië is volgens hem niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. De commissaris stelt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is. "De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw in handen van Tsjetsjenen." Echter hij wijst er ook op dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidende problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. "Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie." Verder stelt de commissaris dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. De commissaris houdt vervolgens absoluut geen rekening met de concrete gevaren die verzoeker loopt. De commissaris heeft in zijn beslissing immers geen rekening gehouden met het feitelijke verleden van verzoeker en de situatie ter plaatse. De commissaris stelt dat de autoriteiten gerichte zoekacties houden om de strijders te bestrijden. Verzoeker werd hiervan in het verleden reeds het slachtoffer. Ook met de familiale situatie en antecedente gebeurtenissen dient rekening gehouden te worden. Zo was de broer van verzoeker strijder en werd verzoeker in het verleden meermwxaals meegenomen en ondervraagd in verband met zijn broer en de rebellen. Hij werd er zelfs van verdacht hulp te verlenen aan de rebellen. Hij werd enkel vrijgelaten indien hij beloofde de autoriteiten informeren als hij iemand van de rebellen zou tegenkomen. In februari 2011 werd de broer van verzoeker vermoord, waarna verzoeker meegenomen en ondervraagd werd. Dit was de directe aanleiding voor zijn vlucht naar Dagestan. Verzoeker is terecht gevlucht, zo mag blijken uit de verschillende invallen daarna door de autoriteiten in zijn huis. De autoriteiten zochten hem. Verzoeker vreest dus met recht 5. en reden voor zijn veiligheid en leven. Hij wil niet hetzelfde meemaken als zijn vader, oom en broer. Schendingen 1. Schending van art. 52 en 48/3 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de huisvesting van de vreemdelingen. Schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953. Schending van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967. Omwille van de hoger aangehaalde redenen schendt de Commissaris met zijn weigeringsbeslissing art. 52 en 48/3 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de huisvesting van de vreemdelingen en art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953 en art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967. De beslissing van het Commissariaat om de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren in dit geval is onterecht en niet in overeenstemming met de wettelijke bepalingen hieromtrent. Er bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Hij is omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij de rebellen immers al meermaals opgepakt en geslagen. Tijdens zijn onderduikperiode zijn de autoriteiten een aantal keren zijn huis binnengevallen op zoek naar hem. Gelet ook op het lot van zijn familieleden en in het bijzonder de moord op zijn broer vreest verzoeker wel degelijk vervolging. Subsidiair bestaat er zonder twijfel een reëel risico op lijden of ernstige schade. Hij werd reeds geslagen door de autoriteiten. Het risico dat verzoeker loopt op ernstige fysieke schade en/of om vermoord te worden kan niet zomaar afgewimpeld worden, gelet op al het voorgaande. 2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: rechten van verdediging, motiveringsplicht en zekerheidsbeginsel De beslissing van de Commissaris schendt ook de twee fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur, te weten het zekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Uit de beslissing kan tevens afgeleid worden dat de Commissaris zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden. Zo wordt meermaals gesteld dat "het onaannemelijk is", of "ervan uitgaan dat" of "is het opmerkelijk dat". Nergens wordt zwart op wit gesteld dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn. Telkenmale schrijft de Commissaris dat het niet aannemelijk wordt gemaakt, maar nergens stelt hij dat het niet zo is of kan zijn. Aldus neemt de Commissaris een beslissing op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden. Dit kan geenszins de bedoeling zijn; hiermee wordt ingegaan tegen het beginsel van de rechtszekerheid en de motiveringsplicht. De commissaris geeft aan dat de situatie in Tsjetsjenië verbeterd is, dat het dagelijkse

bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw in handen van Tsjetsjenen. Vervolgens wijst hij op de talrijke ernstige problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen die Tsjetsjenië kent. De commissaris oordeelt dat een Individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Vervolgens faalt de commissaris in het beoordelen van de concrete situatie van het gezin. Hij houdt geen rekening met de concrete, individuele problemen die verzoeker kent en meer 6. bepaald zijn aanrakingen met de autoriteiten i.v.m. zijn vermeende hulp aan Tsjetsjeense rebellen. De commissaris doet afbreuk aan het rechtszekerheidsprincipe. Hij stelt enerzijds dat de situatie in Tsjetsjenië volgens hem niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. Anderzijds wijst de commissaris erop dat de autoriteiten gerichte zoekacties houden om de strijders te bestrijden, waarbij geweld niet geschuwd wordt. De commissaris houdt geen rekening met de concrete, individuele situatie van verzoeker. Dit is een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker mag er van uitgaan dat als de commissaris zelf erkent dat de autoriteiten zulke acties uitvoeren en dat er sprake is van veelvuldige ernstige mensenrechtenschendingen, dat er dan ook sprake is van een geoorloofde vraag tot erkenning als vluchteling."

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad wijst verzoekster erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.4. Verder wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de

geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Wat de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet betreft, kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.6. Betreffende de ondervraging tijdens de zomer van 2007 stelt verzoeker dat zijn echtgenote de incidenten na verloop van tijd niet meer exact kan plaatsen, wat haar niet verweten kan worden, gezien de omstandigheid dat haar echtgenoot meerdere malen is opgepakt.

Waar verzoeker meent dat de door de tegenpartij vastgestelde incoherenties en onwetendheden kleinigheden betreffen en van dien aard zijn om door het tijdsverloop uitgelegd te worden, wijst de Raad er op dat de vastgestelde incoherenties en onwetendheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat verzoeksters echtgenote die aanwezig was ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Ook heeft verzoekers echtgenote geen objectieve elementen aangebracht, noch een geneeskundig getuigschrift neergelegd, waaruit zou blijken dat zij geheugenproblemen of – stoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen die zij zou meegemaakt hebben.

Bovendien verklaart dit niet waarom verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd inzake de al dan niet aanwezigheid van de echtgenote in het huis nadat verzoekers broer werd vermoord. Er kan immers verwacht worden dat een zwaarwichtig feit zoals de moord op verzoekers broer in hun geheugen gegrift is, zodat zij hierover minstens coherente en precieze verklaringen zouden moeten kunnen afleggen. Deze discrepantie ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Tevens slaagt verzoeker er niet in de tegenstrijdigheid inzake het telefonisch contact met zijn echtgenote, in een ander daglicht te plaatsen.

2.7. Betreffende de problemen na het onderduiken van verzoeker, waarover verzoeker nogmaals stelt dat gezien de verschillende incidenten het voor zijn echtgenote moeilijk was om exacte tijdstippen te reconstrueren, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.6. Het argument dat zij deze gebeurtenissen niet kan plaatsen in de tijd omdat de bezoeken regelmatig gebeurden, is geenszins overtuigend. Zoals reeds gesteld betreffen dit ingrijpende gebeurtenissen zodat van verzoekers echtgenote op zijn minst verwacht mag worden dat zij deze in de tijd kan plaatsen. De vaststelling dat verzoekers echtgenote hier hoegenaamd niet in slaagt, doet afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees.

Inzake de vraag aan verzoekers echtgenote of er nog iets was voorgevallen nadat zij gevlucht waren, stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote meermaals hebben aangegeven dat enkel de mannelijke familieleden problemen hadden met de autoriteiten en dat de vrouwelijke familieleden relatief met rust werden gelaten. Zijn echtgenote kreeg dan ook slechts 'bezoek' van de autoriteiten en zij werd niet meegenomen. De Raad ziet evenwel niet in hoe dit dienstig kan zijn om de vage verklaringen van verzoekster op dit punt te weerleggen. Immers van iemand die werkelijk vreest voor vervolging mag verwacht worden dat hij interesse betoont en zich informeert over de stand van zaken in de elementen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. De vaststelling dat verzoekers echtgenote niet weet of er nog iets voorgevallen is na hun vlucht, toont een desinteresse aan die haaks staat op de voorgehouden vrees.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker het derde motief van de bestreden beslissing inzake de gebrekkige kennis over de evolutie en de huidige stand van zaken van zijn problemen, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.9. Betreffende het motief dat stelt dat de handelingen van verzoeker en zijn echtgenote niet in overeenstemming zijn met hun verklaarde vrees, stelt verzoeker vooreerst dat na een week van permanente bewaking, het huis niet meer elke nacht bewaakt werd, zodat zijn vrouw hem kon bezoeken. Hij stelt dat zijn echtgenote voldoende voorzorgen heeft genomen. Betreffende het niet onderduiken van het gezin van verzoeker, herhaalt verzoeker dat enkel mannelijke familieleden gevaar liepen en dat de autoriteiten meerdere malen hun huis zijn binnengevallen en zijn echtgenote enkel hebben gevraagd waar hij was.

De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen in tegenstrijd zijn met de vrees die hij verklaart te hebben voor de autoriteiten. Verzoeker verklaart te vrezen voor zijn leven en stelt dat zijn huis in de gaten werd gehouden, waardoor hij is moeten onderduiken voor zijn veiligheid. Deze vrees valt echter niet te verzoenen met het feit dat hij enerzijds verklaart tijdens zijn onderduikperiode op een bouwwerf in Gudermes te hebben gewerkt en dat zijn echtgenote hem regelmatig is komen bezoeken op zijn onderduikadres. Wanneer iemand het noodzakelijk acht om onder te duiken uit vrees voor zijn leven en hij op de hoogte is van het feit dat zijn huis op bepaalde tijdstippen in de gaten wordt gehouden, is het geenszins aannemelijk dat zijn echtgenote toch het risico neemt om hem verschillende keren per maand te komen bezoeken. De beslissing om onder te duiken is dermate ingrijpend dat alleszins verwacht kan worden dat men geen dergelijke risico's neemt, en dit zeker niet wanneer men weet dat men in de gaten wordt gehouden. Bovendien wanneer verzoeker geconfronteerd werd met het feit dat hij werkte tijdens zijn onderduiken, verklaarde verzoeker plots dat hij zich misschien vergist heeft. (Gehoorverslag CGVS, p 34), hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker slaagt er in elk geval met zijn betoog niet in om deze discrepantie in zijn handelen in een ander daglicht te plaatsen, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees ernstig ondermijnt.

2.10. Het argument dat zijn vrouw nooit werd opgepakt om te verklaren waarom zij niet onderdook, is geenszins overtuigend. Immers blijkt uit hun verklaringen dat er geregeld invallen waren en verzoeker gezocht werd, zodat aangenomen kan worden dat in dergelijke situatie eveneens een onveiligheidsgevoel ontstaat bij het gezin van verzoeker, ook al werden zij voordien nooit opgepakt.

2.11. Betreffende de voorgelegde documenten stelt verzoeker dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is waar hij stelt dat de problemen van zijn vader, oom en broer niet betwist worden, maar anderzijds dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn relaas.

De Raad wijst erop dat elke asielaanvraag individueel dient beoordeeld te worden. Zoals ook terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, is verzoekers asielrelaas behept met verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig hebben ondermijnd. De problemen van verzoekers vader, oom en broer kunnen een indicatie zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas, doch deze zijn niet in staat om verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn persoonlijke problemen in een ander daglicht te stellen.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog twee foto's neer alsook een attest waarin verklaard wordt dat zijn vader en zijn oom aangehouden en weggebracht zijn geweest. De Raad wijst er evenwel op dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien blijkt nergens op objectieve wijze uit wie de op de foto's afgebeelde personen betreffen. De Raad ziet geenszins in hoe deze foto's het asielrelaas van verzoeker kunnen ondersteunen. Wat betreft het neergelegde attest stelt de Raad vast dat, ondanks verzoekers verklaringen ter terechtzitting dat het een authentiek stuk betreft, het neergelegde attest geen enkele handtekening noch stempel bevat van de uitreikende autoriteiten zodat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan dit stuk. Bovendien wijst de Raad erop dat in dit attest de problemen worden vermeld van verzoekers vader en oom, hetgeen, zoals uit voorgaande paragraaf al is gebleken, evenwel niet van die aard is om de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker omtrent zijn persoonlijke problemen in een ander daglicht te stellen.

2.12. Betreffende het ontbreken van een reëel risico op ernstige schade stelt verzoeker dat de verwerende partij geen rekening houdt met de concrete gevaren en de familiale problemen.

De Raad wijst erop dat verzoeker verkeerde conclusies trekt uit het motief over de algemene situatie in Tsjetsjenië. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de situatie drastisch veranderd is, waardoor de Tsjetsjeense origine op zich niet volstaat voor het toekennen van bescherming. De verwerende partij stelt dan ook in de beslissing dat een individuele beoordeling van het asielrelaas van

verzoeker aangewezen is. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een grondige en individuele beoordeling van de problemen van verzoeker heeft gedaan. Tevens heeft de commissaris-generaal de problemen, die de verwerende partij niet betwist, van zijn vader, broer en oom betrokken in zijn beoordeling betrokken.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar zijn asielrelaas doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86- 87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 18) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.13. Waar verzoeker de motiveringsplicht geschonden acht, doordat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast rust op de asielzoeker die aan de hand van geloofwaardige verklaringen zijn asielrelaas dient aannemelijk te maken. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties heeft vastgesteld die de geloofwaardigheid en ernst van de verzoekers verklaarde vrees ernstig hebben ondermijnd, op basis waarvan de commissaris-generaal terecht heeft geconcludeerd dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.14. Waar verzoeker het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in redelijke mate in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Verzoeker stelt dat er rechtsonzekerheid is omdat de commissaris-generaal enerzijds stelt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is, maar anderzijds stelt dat de autoriteiten nog steeds gerichte acties uitvoeren. De Raad wijst erop dat het net is omdat er sprake is van individuele gerichte acties, dat niet zomaar meer een reëel risico op schade omwille van willekeurig geweld kan worden vastgesteld en daarom een individuele beoordeling noodzakelijk is om het risico te beoordelen. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet heeft aangetoond.

2.15. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.16. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER